

ARG. 3.

MINNEAPOLIS, MINN., DEN 1 JULI 1917.

NO. 9.

Nya förhållanden av skördearbetet

För några år sedan när vetet såldes för 60 cents av bussel erhöles skördearbetarna \$2.50 till \$3.00 om dagen.

På den tiden kunde en skördearbetare köpa 4 och 1/6 bussel av vetet för sin avlöning av \$2.50.

På den tiden såg man ej bönderna åka runt i automobiler, en vanlig arbetshäst och en gammal vagn var god nog för dem.

Då hade bönderna detta till tröts de hade att betala \$2.50 och sälja sitt vetet för 60 cents, råd att hålla sina arbetare med ordentlig öad och låta dem äta vid familjens bord.

Den dag som i dag är sälja bönderna sin vetet för \$2.75 av bussel.

Om nu skördearbetarnas lön skulle höjas till samma pris som det var för några år sedan, d. v. s. för varje fördubbling av vetet skulle avlöningen också fördubblas så skulle en skördearbetarens lön i dag vara \$11.45 om dagen, och bönderna hade ej större rätt att klaga nu än när de betalade \$2.50.

I dag finna vi att bönderna ha fått den beskedet att de måste betala \$5.00 om dagen för skördearbetare, naturligtvis är detta en oerhörd lön i deras ögon.

Det menas att bönderna vilja hava \$6.45 i mera profit på varje arbetare och dag än när han sålde vetet för 60 cents av bussel.

Ser man därtill på de förhållanden under vilka arbetarna ha att arbeta under nu, så vet man att de äro mycket sämre än förr i tiden, detta till trots har alla möjliga förbättringar gjorts på alla områden, detta då det gäller maskiner m. m.

Maskinerna ensamma kunna ej vare sig skörda eller tröska säden, lika litet kan vetet skörda sig självt, det måste vara människor som räcka fram sin hand och utföra skördearbetet innan det bliver av något som helst värde till mänskligheten. En fin mogen skörd av vetet är ej värd ett enda cents till mänskligheten, där den står på åkern, om ej där finnes möjlighet att få den skördad, tröskad, och transporterad till kvarnarna.

När vi se detta och veta att det är sant, då kommer frågan varför skall ej den man som utför skördearbetet ha sin beskärda del av de höga priserna på vetet?

Naturligtvis har han rätt i samma ögonblick han har makt att uttaga denna rätt.

Bönderna försöka dock komma ifrån den frågan med att säga att där är mera hjälp nu att utföra arbetet, än förr.

Det visar sig dock vara en lögn, ty överallt hör man den frågan, huru att få nog hjälp för skördearbetet i sommar. Många ha även talat om att få skolpojkar ut under den nödvändiga tiden.

Där finnes ingen ursäkt för bönderna, ty det kostar bönderna mindre att plantera en acre av land nu än det kostade förr.

Sågar skulle ej kosta mycket mera nu än för ett par år sedan, därför finna vi att vad bönderna komma att betala till arbetare tillhörande "the Agricultural Workers Organization och \$11.45 är stöld från dessa arbetare, ty om de gjorde rätt för vad de erhöles när vetet kostade 60 cents av bussel, så måste de också göra det-samma nu.

Det är absolut tanklöst av en bonde att använda det försvaret att landet är värt mera nu än det var förr, ty intet land är i värde om ej människohänder göra något till det samma.

Det är på skördearbetet som den mänskliga kraften kommer i användning och gör upp värdet på det samma.

Vad som nu gäller vetodlarna i Kansas och Dakotas gäller mycket mera för dem som odlar "Corn" — (Majs) i Illinois, Indiana, Iowa, Nebraska och på andra platser.

Corn har gått upp i pris från 15 cents av bussel till det nuvarande priset \$1.50 — en förhöjning av 1,000%.

Avlöningen för en skördearbetare har icke följt med i prisstegringen på andra saker än luft och vatten, enär dessa saker icke ännu gått upp i pris.

Av ovanstående kunna vi se att där finnes ingen förbindelse med den produkt som kommer från de olika fabriker och industrien i sin helhet, och den del arbetaren erhåller som lön för utfört arbete. D. v. s. producerade varor kunna gå upp i pris i det oändliga utan att arbetarens lön ändras sig det minsta.

Den enda sak som har betydelse då det gäller arbetarens lön utan hans insats direkt, är tillförseln på arbetskraft, utvecklad arbetsintensitet, m. m., detta då det gäller sänkandet av lönen.

Detta ger oss nyckeln till lösningen av en annan mycket viktig fråga, den viktigaste av dem alla: kan tillförsel av arbetskraft och höjd arbetsintensitet sänka arbetslönen, då följer det naturliga att genom sakta arbete, och med kortad arbetstid, tvingas ett oändligt större antal arbetare in i industrien och gör arbetartill-
kungen omöjlig.

Detta kan givetvis ej göras utan att arbetarna äro ekonomiskt organiserade, som sådana kunna de också höja avlöningen, vilket är det enda sätt på vilket arbetarna kunna skydda sig från en säker undergång.

Kosacken svänger den röda fanan!

Kosackerna vänta på skjutet på folket utan sköto istället på arbetarna. De redo omkring bland folkmassorna och ropade: Bra gjort, bröder, bra gjort! Ur dagessprisen.

Var skall jag dölja mig,
så mände tyrannerna ropa.
Herre, förbarma dig
och låt bergen falla tillhög
och hölja mig —
kosacken, kosacken svänger den röda fanan!

O tider, o seder!
Må himlarna lossna från lästet
och störta sig neder?
Flyga ej vita korpar ur nästet?
Darra, o leder!
kosacken, kosacken svänger den röda fanan!

Broder kosack, kära
kamrat, varför lät du dig villa
fordom att bära
hand på bröder, göra dem illa?
Nu blank är din ära:
du svänger vår röda, vår flakade fana!

O ve, ve! Vem stöder
de mäktiges vacklande murar?
O ve! Vem blöder
för makten och stöter i luren
mot bröder?
kosacken, kosacken svänger den röda fanan!

Tyranner! Nu skalla
basuner om dom över världen.
Snart lyfta vi alla
mot eder de läggande svärden.
I skolen falla!
kosacken, kosacken svänger den röda fanan!

IVAN.

I. W. W. och den revolutionära syndikalismen

Teoretiska och praktiska olikheter och jämförelse

Speciellt för ALLARM
av
Ragnar Johanson.

X.

Sammanfattning och slutord.

Omöjligheten av, att även i det närmaste ge en uttömmande förklaring av dessa båda, eller rättare, denna stora världsrörelse, in- om ramen av en serie tidningsartiklar, har blivit mig klarare, ju närmare jag kommit slutet. Den revolutionära idé med åtföljande moralbegrepp och kampmetoder som representeras av I. W. W. och den revolutionära syndikalismen är av så omfattande slag, av en så genomgripande betydelse, att man står maktlös när frågan kommer till koncentration av ämnet. Detta är den rent elementära egenheten med denna skola. Vi äro ej filosoferandets män, och vår rörelse icke heller, handlingen är för oss avgörande.

I alla industrier äro fabriksägarna organiserade, detta gör att vad pris den ene sätter på sina varor följes punktligt av den andre. De kunna på detta sätt hålla priserna upp hur högt de önska och ta absolut ingen hänsyn till avlöningens storlek hos den lönearbetande klassen.

Genom att arbetarna i sin ordning sätta högt pris på den vara de ha för salu — sin arbetskraft — sina liv — kunna de också erhålla vad de behöva, och vad den amerikanska agricultural industrien kan betala.

J. A. Billings.

Att våra idéer stöder sig på vetenskap är till fullo bevisat, men i synnerhet på vetenskap om vår framtid uppgift, detta är lika säkert som att vi i vår skola upptagit allt det som anses värdefullt ur olika socialistiska och anarkistiska system utan att svära o-brottslig lydnad till den doktrinära bokstaven. Vi äro först och främst producenter som genom vårt arbete giva möjlighet åt allt livs bestånd, det är alltså där vi äro starkast, därför organisera vi, och utnyttjar denna vår makt just på det produktiva området. Detta tillsammans, ger oss en oanad styrka, och på samma gång den smidighet i anpassningen, i form och taktik, som är nödvändig för att vi ska kunna bestå provet i kampen för tillintetgörandet av en kapitalism som ej låter sig filosofera eller pratas omkull.

I. W. W. såväl som syndikalismen är icke och får icke bli doktrinär, lika litet som kapitalismen är det.

Det är i synnerhet på etikens område, den största förändringen sker och måste ske.

Den moraliska känslan är av individuellt ursprung, och kan ej ryckas upp, ändras eller ympas av en doktrin utan förändringen sker genom deltagandet i aktiv kamp. Mot ett system, som blotat genom vår kritiska iakttagelse och våra strider, självfallet föder reflektioner och eftertanke hos proletärerna.

Det är därför möjligt endast för rörelser sådana som I. W. W. och syndikalismen att inom sig samla, utveckla och fullända individer, som i gemensam aktion förmår, trots fåtalet, att giva den ledande riktningen åt rörelsen i sin helhet.

Därför blir det urgamla begreppet av politisk demokrati för oss värdelöst och förkastligt, likaväl som den socialistiska önskefilosofipolitiken hos oss ersatt med den mycket säkrare och snabbare fodra- och handla-idén.

Vi vänta ej på historien, vi vilja själva göra historia! Evolutionsteorien är erkänd av oss, men detta hindrar oss ej att med den makt vi besitta, ingripa och påskynda dess slutpunkt, omläggningen, vi äro revolutionärer därför att vår taktik, vår organisation, och vårt mål dikteras av om-störtningssandan hos oss själva, den drivande viljan att handla så att målet kan nås inom en överskådlig tid.

Men till detta fodras män och kvinnor som slita alla band, som kunna handla med ansvarskänsla för egna handlingar.

I. W. W. är syndikalismen i Amerika och båda äro produkten av erfarenhet och anpassning, en ny Marxism, som ej bindes av något, ena än praktisk anpassning. Båda representera arbetets adel, strida för dess rätt till bestämmande och storma gemensamt fram mot arbetets samhälle!

Denna världsförlossarörelse kan ej stoppas, hindras eller krossas, den är i sig själv nog, dikte-

Disiplinen brister

Militärdemonstrationerna fortfarande.

I Karlskrona samlades ungefär 200 flottister samt 150 från Karlskrona grenadiärregemente och demonstrerade genom gatorna. Befälet försökte flera gånger skingra demonstrationen men misslyckades.

— Vid Oscar-Fredriksborg vägrade manskapet att lyda order om uppställning. Senare företog 150 man demonstration i riktning mot Waxholmsfjärden. Även i Waxholms stad förekommo därefter demonstrationer vilka leddes av militärer.

— Vid skånska dragonregementet företog manskapet en demonstration genom staden. När daglöjtnanten vid korum utbragte ett: "Gud bevara konungen", var det ingen som svarade.

— Vid första livgrenadiärregementet i Malmö vägrade 27 man av kulspruteregementet att intaga maten.

— I Ystad försökte 300 man från olika regementen att i sam-lad tropp gå ur kasernen för att deltaga i arbetarnas majdemonstration. Många hade redan dessförinnan tagit bondpermis-sion.

I Stockholm, Halmstad, såväl som Göteborg, har bildats föreningar av arbetare och militär. Från Göteborg sändes till krigs-ministern ett telegram: "Militärer i Göteborg representerande alla här församlade vapenslag, be få påminna eder, att i trots av vapenrocken äro vi arbetare och känna och tänka som sådana." Arbetarnas och soldaternas råd i Göteborg ha utsänt parollen, att på alla platser, där militär är för-lagd, bör klubbarna taga initiativ till bildandet av ett arbetarnas och soldaternas råd.

Helt säkert skall kamraterna i de ungsocialistiska klubbarna veta att använda "det psykologiska ögonblicket."

E.

Ragnar Johanson turneen

Kamrat Johanson kommer ej att företaga återresan från västern förr än i september. Detta bör bli tillfredsställande för kamraterna i de mellersta staterna, emedan det kommer att bli lättare att arrangerade möten i höst då vädret är mera lämpligt för möten inom hus. Under tiden hoppas vi att få höra från alla de platser som ej sänt in begäran om föredrag.

Exp.

rad som den är av självbevarelse-instinkten, dess vapen är produktionen, dess medlemmar är den producerande klassen, dess mål är kontroll af produktionen!

Fram därför, klasskamrater, fylka er omkring handlingens klass, vi ha makten redan, låt oss använda den till vår klass' frigörelse!

I I. W. W. är din plats, arbetare, inte endast som ett nummer, men som en kämpe, en individ, en man, din vilja är lag, när du vill!

SLUT.

An official organ for the Scandinavian branch of the Industrial Workers of the World. Published semi-monthly.

Published and controlled by the Scandinavian Propaganda League, Minneapolis, Minn.

Yearly subscription 75 cents, 1/2 year 40 cents, single copies 5 cents. Bundle orders, pr. copy, 2 1/2 cents.

Send all Editorial communications to "Allarm", 1380 Keston St., St. Anthony Park, St. Paul.

All other for "Allarm", P. B. 179 Minneapolis, Minn.

Prenumerationspris: Helt år 75 cents. Lösnummer 5 cents. Återförläggare redovisa med 2 1/2 cents.

Tidningen utkommer den 1 och 15 i varje månad.

Tidningen redigeras och utgives av en kommitté.

Entered as Second Class Matter at Post Office, Minneapolis, Minn.

Wm. D. HAYWOOD, Gen. Secy.-Treas.
164 West Wash. St., Room 307, Chicago, Ill.

GENERAL EXECUTIVE BOARD
F. H. Little, Francis Miller, C. L. Lambert, Richard Brazier
and William Wiertola.

Tidsströmningar

När man med spänd väntan har deltagit i arbetarrörelsen en tid och set endast små förändringar åt gången, beroende på en del inspelade omständigheter ävenså utlagda planer att leda proletarietet åt gålet håll, och sett att detta till en del lyckats, så har man känt missmodet komma fram, men hastigt förbyta sig i hat, och hatet, det ljuva, sköna, har den egenskapen att föda mod, stridslust och en oövervinnerlig uthållighet.

Nu ljusnar allt, nu börjar man att se att den slavande massan icke är som den förut syntes vara. Nu ser man med fullt utspärrade ögon att massan är vaknen, den börjar att röra sig, den börjar att sträcka ut armarna och slita de bojar som i århundraden bundit dem.

Visserligen är det hungern, ej som man förut trott den skölade målmedvetenheten som här spelar den högsta rollen, men vad betyder det? Massorna måste resa sig, de måste lära sig att de kunna stå på egna ben, om vi en gång i tiden hade den galna uppfattningen att den kunde skolas till revolt, så var det ett fel hos oss att ha denna uppfattning, ty massorna kunna ej, så utarmade, så förtryckta, så vilseledda förmå skola sig. De äro utarbetade, nedtryckta, och så förlavade att de känna ej det minsta behov efter skolning. De känna sig tusen gånger bättre tillfredsställda med en natt sömn i ett uselt ruckel än att lyssna till lärorika tal och studera välskrivna böcker. Det hårda slaveriet i de osunda värkstäderna har satt slavens prägel på sinnena, att det är hungern, förtrycket, och nöden som tycks vara den enda faktorn som kan väcka dem.

När frågan ställes rätt i ögonen på dem — leva eller dö — och med leva menas att bryta slaveriets bojar, då vaknar de mest slaviske till besinnig, och handling blir resultatet.

Välkommen nöd och umbäranden om det är det bäst behöfliga.

Det ser verkligen ut som det vore det enda att väcka slöa slavar.

Dagspressen meddelar nu att det är oroligt i Sverige, Polen, Spanien, och för ej så länge sedan var det i Ryssland.

Hatet till förtryckarna växer naturligtvis i samma mån som dessa göra bördan tyngre för slavarne, och det ger mod och handlingskraft. En gång rest, en gång tagit makten i egna händer, visar dem att de utgöra den makt som förmår att ändra de olidliga förhållanden som nu råda, och sedan skall det vara lätt att få dem in på vägar, lätt att förmå dem vandra på desamma och ständigt rycka framåt.

Första utbrottet, första resnin-

gen, förmår skapa vad skolning, sådan som framhållits av våra ledande socialister, aldrig förmått, nämligen självillit, och tron på egen handlingskraft.

Det har naturligtvis aldrig varit tal om, ty detta strider mot de ledandes principer.

Och detta till trots visar det sig att det är det enda.

Det är den arbetande mannen i fabriken som under vanliga förhållanden håller samhället i gång, som vid ett sådant tillfälle som detta — utbrottet — revolutionen, måste ha sin hand med i spelet, ej ledaren, ej professoren, ej riksdagsmannen.

För att nu få utbrottet resultatgivande, och bestående, så fordras det att ha massorna tillsammans, enade om sätt, enade om handling, och enade om ett och samma hopp, om seger.

Det kan aldrig bli tal om nederlag, och förluster vid sådana tillfällen, ty förtrycket har drivit dem till det bråddjup som framtvingar utbrottet. Ingenting är att förlora, allt att vinna.

Detta bråddjup, detta psykologiska ögonblick är nära till hands, och det blir då aldrig tal om idealistisk handling, utan strid mellan tvänne intressen — profitintresset å ena sidan, och lönearbetarintresset å den andra.

Över hela jorden jäser det, över allt råder det oro och strid, det bådär bättre dagar, ty sämre kan man aldrig tänka sig.

Det är de dällga tidernas resultat — för att nu använda ett gammalt känt talesätt.

Det gläder, det föder större lust att leva och strida, och manar till att använda all energi för planmässig, ekonomisk, industriell organisation, ty just i detta ligger möjligheten att få planmässigt utfört vad det hårda förtrycket förmått att framskapa.

Varje man som ännu ej sett nödvändigheten i detta må gnida slävsömmen ur ögonen, se sig omkring, och omedelbart gå till verket.

Carl Ahlteen.

EN LYCKAD UTFLYKT.

De olika lokalavdelningarna i Minneapolis hade söndagen den 10 juni arrangerat en utflykt, sångens första, och tillslutningen var utmärkt. Inkomsterna som uppgingo till över \$100 komma att användas till förbättring av den stora gemensamma hallen på 11 1/2 Western Ave., ävenså till utvidgning av biblioteket.

En ny sådan kommer att arrangeras den 15 juli och med den tid som finnes till hands för arrangemang hoppas vi kunna påvisa ett ännu bättre resultat.

C. A.

Vansinnets triumf

För omkring ett år sedan skrev jag i Allarm en artikel om "Triumferande Vansinne". Utvecklingen har gått hastigt. Förutsägelserna slog in. I dag ser vi ett "fritt", "demokratiskt" föregångsland, vältra sig i en förut oanad mordmani. Någon gräns för krigsgalenskapen finnes ej!

Låt oss göra en liten axplockning för att till fullo konstatera hur långt i raket man kan gå.

Tvångsrekryteringen för kriget är nu ett faktum, d. v. s. det är "lag". Om den blir ett reellt faktum återstår att se.

Demokratien skall försvaras med massmord av ett land med "fri demokratisk konstitution" och en autokratisk kapitalistklass. Man står undrande inför all den råhet, allt det tvång, som nu utvecklas för "friheten".

Revolutionärerna börja tala om att resa till Ryssland för att överhuvudtaget få leva! Från det fria Amerika till Ryssland! Det är sannerligen typiskt.

Vid ett av mina föredrag i Portland framställdes till mig en fråga från en medlem av S. L. P. Det gällde I. W. W. ställning till politiskt arbete. Men denna gång skulle S. L. P. "bevisa" att vår ställning var falsk. Därför rörde frågan någonting av det viktigaste som då diskuterades. Han hov upp sin röst, talade och sade: "Förutsatt att frågan om tvångsrekrytering till kriget hade lämnats ut till referendum (omröstning), såsom förhållandet var i Australien, vilken ståndpunkt skulle I. W. W. intagit, skulle I. W. W. även då ha ställt sig utanför?" Va' inte det knepigt frågat? Jo, jo, men sa'n! Mitt svar blev att vi fortfarande förnekar att det existerar någon "politisk frihet", och att vi ha rätt bevisar innehåll i ävanstående fråga.

Ty England med kolonier är en monarki som för ett halvt århundrade tillbaka sökte kväva den amerikanska friheten med krig. England framlade förslag om omröstning i Australien, för eller emot tvångsrekryteringen, men Amerika, varande det mest demokratiska land på denna usla jord, frågade inte ens om s. k. folkets uppfattning hade ändrats sedan november månad, då "valen" visade en överväldigande majoritet för "fred". — Är icke detta bevis nog?

När jag gick i skolan lärde jag mig följande som var avgörande för skillnaden mellan demokrati och envælde: "Bakom enväldshärskaren står folket eller tvings att stå", i demokratiska länder står regenten bakom folkets vilja konprimerande dess beslut." — Hur lyder demokratiens slagord här? "Stå bakom presidenten!" Underligt i sanning!

Det finnes arbetare som förväna sig över att revolutionärerna här och i Europa fördömer det demokratiska begreppet! Förunderligt!

"Det är inte krig mot det tyska folket, men mot den tyska militarismen." Vilka äro i de tyska skyttegravarna i dag? Är det tyska militarister, eller folket, tvingade med samma våldsmiddel som den amerikanska militarismen tvingar folket här? Och vem får betala? Naturligtvis folket!

På ett år, under 1915 var nationalinkomsten 50 billioner dollars mera än 1915!

Staten vill nu låna pengar till kriget. Två billioner endast! Aldrig någonsin har ett större krämarensamhälle uppträtt på den politiska banan om detta fria land! Man annonserar, beder, gråter, tvingar och hotar för att få ut 4 proc. av vad landets kapitalistklass roffat åt sig på ett år. Åren arbetarna skola ge sin del! Bara 50 dollars. Fy tusen sådant fattigdomsbevis. Men det

finnes en idé i det! "Liberty Bond" är absolut säkra, säger man, det enda som kan göra dem utan värde är att Tyskland intager Amerika! Är det verkligen det enda? Tänk på Ryssland! Om det skulle bli ändring inifrån från arbetareklassen i form av revolution, vem skall betala det gamla tjuv- och mördarsamhällets skulder?

Säg inte att det är omöjligt! Det ansågs vara omöjligt att avsätta ryss-tsaren för två år sedan, i dag meddelar tidningarna att han "återgått till näringarna" och går och gräver potatis medan ryska proletarierna står utanför staketet och kikar på! — Det ligger en tanke under dessa "bonds". Men stora delar av folkets bredare lager köper "bonds", så bli de intresserade i att samhället står sådant det är, eller de förlora sina insättningar! Det är enkelt! Stora bolag och firmor här i västern ha tvingat sina arbetare att köpa "bonds" på avbetalning, om de neka få de sparken. Oändligt förortade frihet! Förunderliga ord detta: Frihet! Vad jag beundrar din intelligens och förstånd du amerikanska slav! Och ditt tålmod!

Som påbröd på eländet kommer humbagen "Röda Korset". "Sänd dina söner, dina bröder, din man, din trolovade till slagfältet för att styckas sönder, kom sedan efter och läk sårerna", det är utproppat till kvinnorna i dag. "Hav medlidande med de sårade och lemlästade i mänsklighetens namn." Samla pengar för att taga hand om offren av ert eget vansinne! Vore ej bättre att inte sända några offer till slagfältet, att låta bli att kriga, bränna och mörda? Man har i vansinne kastat sig in i dödsdansen, tvingar massor av människor att deltaga däri, så tar "mänskligheten" sig uttryck i "Röda Korset" för att läka de självvallande skadorna! Och varför? "För att stoppa kriget," säger man. Gudomliga enfald! Om den amerikanska blodskapitalismen upphört med exporten hade kriget självdött av brist på medel! Men det överensstämde inte med beräkningarna! Nu äro vi där och då kommer Röda Korset och tigger, vädjar och hotar! —

Det skall bli en stor parad här i staden till förmån för eländet. I tidningarna meddelas att mannen som står i spetsen för det samma (han måste ha varit ledare av en cirkus) skall importera ett tusen sårade och lemlästade kanadensiska soldater, för att på detta sätt skrämma upp människorna att hjälpa att samla pengar till företaget. Att det är verkligt human och mänskligt visar följande ordagranna yttrande av den naturliga produkt av ett blodtörstigt system. "Om jag finge handla som jag ville, skulle jag låta hämta stora tunnor av blod nere vid Frye's slakthus och slä ut det över gatorna för att på detta sätt skrämma befolkningen att skänka pengar till "Röda korset". Är inte detta tilltalande? — Jag sitter här och undrar om sådana naturer äro värda annan lott än slagfältets! För min del tror jag att ett sådant tilltag skall värka väckande på många tusen människor och i synnerhet kvinnor, i ren motsatt riktning! Jag hoppas så i alla fall!

Under allt detta pågår organiserandet av producenternas armé, oavbrutet, utan rast! Tusen och åter tusen arbetare flyka sig i lederna inom I. W. W. Oemotståndligt tränger sig denna organisation fram! Allt närmare kommer dagen då vi ha kontroll av industrierna som nu äro viktigast, råvarans och transportens! Då hjälper varken "Liberty bonds" eller tvångsrekrytering! — Ni tror inte? Vet ni att det är generalsträjk i koppargruvorna i Butte, Mont? Och att sträjken kontrolleras av I. W. W.? Det är en viktig produkt i krig, koppars! — En annan lika viktig produkt är järnet! Vet ni

Med katt och träskor

Uppptecknade av R-r J-n.

Det var sträjk i en av skogskamparna i närheten av Sand Point. Orsaken, alla voro organiserade utom en, han nekade och "pushen" tog hans försvar.

Sekreteraren sände ett telegram till Spokane om saken, samt med rekvisition av Allarm. Telegrammet lydde: Strike on at camp ****. Send Allarm here at once.

Flickan på tlegrafstationen formulerade telegrammet sålunda (hon visste ju att det var I. W. W.!!)

Strike on at Camp *** Send all arms here at once.

Det blev "stort grin" i Spokane den dagen!

Kamrat A. Ersson är branchsekr. i en ny hall i Arlington. Hallen hyrdes trots motstånd från alla borgarna där, av en gammal kvinna. Hon blev sedermera utskäld av en slaktare på platsen hos vilken hon handlat i 10 år. Han ville inte ha någonting att skaffa med någon som hade något gemensamt med I. W. W. Dom skulle köras ut dom djåkarna. Vi fingo nys om saken, samtidigt som vi kommo underfund med att hotellet där vi i allmänhet äto och bodde tog varor ifrån slaktaren. Vi meddelade alltså "frun" på hotellet att om hon ville ha I. W. W. där, hon måste köpa kött någon annan stans. Hon var rädd om sin kundkrets så hon sa' till slaktaren. Tolv timmar efter kom han in i hallen och förklarade sig. Jag sade till honom att om man trampar på svansen av en katt så rivs han.

Det gjorde ont i plånboken redan då'n trol! Han lovade, att sköta sej och sitt, och höykotten upphävdes.

Hela sta'n talade om den och en skräddaregesäll som är medlem av A. F. of L. åt på samma plats. Han visste sedan att berättat om omkring tjugo "jacks", som varit därinne för middag hade bara druckit kaffe och ätit pudding, så nog var det boykott alltid! De rysliga I. W. W.s. Han kunde inte bli klok på varför stora sex fot långa karlar inte åt kött — men nu visste han seel!

Det verkliga förhållandet var, att en "bunch" arbetare voro på väg upp till en "camp"; de hade redan ätit middag på en annan plats, men skulle för att hålla oss sällskap dricka en kopp kaffe med "pie". Käringen hade ingen "pie" å då tog dom pudding. —

Men slaktarn blev förskräckt, och vi teg!

att de största järnmalmfält här i landet, Mesaba Iron Range, är organiserat i tusental av I. W. W. I en stor organisation! Med ett obrottligt valspråk: "Solidariteten, en för alla, alla för en!" Och skördearbetarna? Och skogsarbetarna? De kontrollera vad vi skola äta, vad nationerna i Europa skola äta, och hur födoämnen skola forslas dit! Vet ni inte det, arbetare?

Men kapitalisterna börja på att förstå det! Det är orsaken varför man ej "krossar" I. W. W. Man förs ej!

In i ledet slav! Bli man, och människa, fri och stor, i denna mänsklighetens, omanlighetens tid, i ett land av ofrihet och småsinne! Tänk!

Seattle i juni 1917.

Fra Diavolo.

Se till att eder prenumeration ej utgår. Å adresslappen på din tidning finner du dag och år när prenumerationen utlöper. Om märket är 7-1-17 det menas att detta är sista numret du har betalt för.

Från Rockford, Illinois

(Masshåktningar med polisövervåld.)

Den 5 juni hade vi i Rockford liksom överallt i Amerika, mönstringsdag för militära ändamål. Enligt tidningarna, skulle det vara mer än 1,000 som vägrat att inskriva sig till människosläktare.

Omkring 500 av dessa hade den 5 juni gått ut till en av stadens parker och på aftonen samlades de i Socialisternas hall å 7 St.

Onsdagen den 6 juni blevo 4 st. arresterade. På aftonen samlades hallen full av unga män och kvinnor, gifta och ogifta.

Stämningen var allvarsam, kamraterna voro beredda på det värsta.

De marscherade ner till stadens fängelse och begärde att få ut sina kamrater eller att att bli gäster på samma hotell.

Det senare beviljades och enligt tidningarna togos 136 nya gäster in. Under tiden dessa arresterades samlades en väldig människomassa utanför pensionatet, och poliserna sin vana trogen rusade ut att skingra dem.

Polisernas handlingssätt var här detsamma som det är vanligt på andra platser, rykten spridas över allt i staden att många fingo armar och ben avbrutna, ja en kamrat blev så illa tilltygad av polisklubbbar att hjärnan blivit rubbad.

De 136 kamraterna som blevo arresterade, skildes åt därför att där fanns ej plats i Rockford fängelse för dem alla, och sändes till Freeport och Belvidere.

Sådana polisbrutaliteter som uppvisades i Rockford kan man ej finna sin make till någonstades i Amerika och naturligtvis aldrig i det gamla Ryssland.

I Rockford t. ex. har det varit omöjligt för någon av de fängslades anhöriga att se dem, vare sig vänner eller ens hustrur och barn.

På de andra båda platserna har det varit möjligt.

Kamraterna sitta inne under borgen, från 1,000 till 10,000 dollars.

Håktningarna pågå varje dag, detta gör att ingen med vanligt rött människoblod känner sig säker.

De rikta särskilt sin värksamhet mot I. W. W. medlemmar, betecknande är de utlåtanden en av de s. k. styrande pinnarna har utlätit sig: detta pack måste drivas ut ur staden.

Men mina herrar, om ni skall omsätta det i praktik, så ha ni allt tagit vatten över ert huvud, ty aldrig har det lyckats, hur brutal polisen än har varit, utan alltid har det utfallit i motsatt riktning.

Så skall också fallet visa sig här, det kommer vi att garantera.

Tro ni att ni kan hindra en sådan rörelse som I. W. W. så ha ni ej mycket reda på vad ni talar om.

Det lyckades ej kosackerna i Ryssland att döda den revolutionära rörelsen där, det skall ej heller lyckas Rockfordskosackerna.

Ni stackars nöt till affärsmän, ni tala om att ni skola stänga upp I. W. W. möteslokaler. Gör det om ni vågar, men skyll er själva om katten kommer att bli lös i er välsignade stad. Han kommer lös, och ve dem som komma i hans väg.

Det bör påpekas att vad som utförts i agitatoriskt hänseende här kunde ej utförts av de alla bästa agitatorer på flere år.

En rörelse kan ej vinna vidare framgång förrän motståndet brukar våld.

När detta göres så förstär slaven att det gäller något till det bästa för honom och till skada för fienden.

Vi ha här en längre tid gång efter annan talat om på våra gatunöten hur flitigt polisklubbarna ha använts på andra platser, detta har kanske i mer eller mindre grad bevisats, nu däremot har man haft tillfälle att se hur

Rockfords kosacker kunna använda desamma.

En kamrat kom ut ur fängelset mot borgen, och han talade om brutalteter så hemska både mot honom själv och mot de andra kamraterna att det kan knappast beskrivas.

Han själv visade tvänne stora sår i huvudet, när dessa tilldelades honom yste ej han vad som hände, blodet flöt villt, detta till trots kunde han ej efter uppvaknandet erhålla lite vatten att tvätta av blodet förrän på lördagen, tre dagar efter våldet förövades på honom.

Det må särskilt påpekas att poliskonstapeln Liberg var den flitigaste av kosackerna. Jag tycker att denna varelse är en av de beklagligaste av alla, där han likt en blodhund lyder den mästare som för en tid sedan sparkade honom.

Han med flere tusen andra gå och vakta de saker som icke alls äges av de s. k. ägarne, utan äges av den klass de själva tillhöra, men som de nu på ett så brutalt sätt misshandla.

De göra det nu, men det kommer andra dagar då slaverna vakna upp och använda sin makt.

I. W. W. är specialisten, då det gäller botande av en sjuk samhällskropp, denna är sjuk, därför är I. W. W. nödvändig och kan ej tillintetgöras. Ett nytt fritt samhällsförhållande kommer att bli resultatet av våra operationer.

H. E.

Revolution i Sverige?

Det skakar i samhällets grundvalar som aldrig fört, och säkerligen få vi inom den närmaste tiden vara med om stora omändringar av samhällsordningen. Skada blott att det icke är arbetarnas aktivitet som framtingat och påskyndat krisen, utan överklassens världskrig som bringat världslut i oro. Hur det kommer att sluta är därför mera ovisst. Det må nu bli reaktionens järnhåll som allt tyngre kommer att prätta proletarietet, eller — vilket troligast är — revolutionen som skapare av ett nytt samhällsskede. Något stillastående blir det sannerligen inte. Och i arbetarklassens handlingskraft ligger utgången.

Som en vacker början och ett efterföljansvärt exempel kom revolutionen i Ryssland. Visserligen en politisk sådan, men i alla fall tsardömet fall och frihet för en massa människor som i fängelserna varit avstängda från världen, därför att de varit alltför aggressiva i kampen mot förtrycket. Detta var i Ryssland — men överallt jäser det.

Det sista i den vägen bragte dock något för många ganska överraskande. "Hungerrevolter och oordningar i Sverige", "plunderade bröd- och köttbutiker" o. s. v. Har det verkligen gått därhän att de frångått "ordningen", att den svenske arbetaren mistat tron på petitioner till kung och regering, på resolutioner och "dyrtidsmöten"? Man kunde inte tänka sig något sådant för endast en kort tid tillbaka. Naturligtvis svors det över jobbare och gulachbaroner och gnatades på regeringen — mest på Hammarskjöld.

Och överhuvud taget voro alla smått förbannade över den hårda ställning de kommit i genom livsmedlens exporterande till Tyskland. Men hur avhjälpa det? Det hölls över allt "dyrtidsmöten" där situationen dryftades. Resultatet av dessa, mestadels resolutioner med "Hammarskjöld måste gå" eller "Undan med borggårdsskatten" o. d. Och i Stockholm en stor dyrtidskongress med en massa "högt framstående" samhällsekonomer som talare. Men ingenting hjälpte, brödportionerna voro lika knappa och bristen lika kämbär. Ham-

marskjöld föll — icke ens detta syntes rädda situationen. Man fortsätter att gnata på den nya regeringen. Nu är det deras skuld. Den blinda tron på parlamentarismen hade ännu icke fått sin knäck. Å nej! Till hösten är det riksdagsmannaval — några stycken flera röster till partiet — några fler representanter i "riksdagen". Och man glömmar vad striden gällt, glömmar allt, för de stora politiska segrarna. Och bleve det så också en socialdemokratisk ministär. Då vore den halvsvältande arbetarklassen räddad. Men de som gör i politik äro säkerligen nog sluga och förutseende att icke under nuvarande förhållanden ta det politiska styret om hand, även om det skulle erbjudas dem. Ty en socialdemokratisk regering är för många liktydigt med revolutionen. Man väntade då naturligtvis i en hast en hel del förändringar och uppfyllandet av "parti-programmet". Antagligen bleve det vissa politiska ändringar och "friker", men det ekonomiska förtrycket komme säkerligen att fortvara, — ty det kan absolut icke ändras av en handfull politiker. Detta komme att alstra missnöje, det missnöje som för visso bleve parlamentarismens och socialdemokratiens fall.

De radikala grupper som arbetade för ett mera aktivt uppträdande mot svältfaran bemöttes oftast med "att nu är det för långt gånget och vi kunna ingenting göra, ty en revolution nu skapar inga livsmedel." Det var kanske nog så sant, dessa de "försiktiga" och "sansades" argument — men att resignerat tuga eller tuga för smulor skapar heller ingen ändring. Dock, de svenska arbetarna ha alltid till övervägande delen varit böjda för tålmodig förbådan och resignation. Men allting når sin höjdpunkt, även undergivenheten.

Och därför kan man tro att dessa små revolter eller demonstrationer äro förebuden för en nära förestående omvälvning hemma i Sverige. En uppgörelsens tid för lidna oförrätter och klassförtryck. En hämnadens och omändringens dag — om vilken så många av oss alltid tänkt att vi icke skall få uppleva. Må vara att det nu inte blir så genomgripande som många av oss skulle önskat, alltid är det ett framsteg och visar att systemet är föränderligt, och att uråldriga institutioner kunna hastigt kastas över ända, genom tillgripandet av gatans parlament. Hoppas blott att manickelåtersig missledas av dessa "klasskampsauctoriteter" som de senaste åren i allt större antal nedstigit till proletarietet. Och icke handlar på befällning, och genom påbud och proklamationer från akademiska ledare. Utan går till kamp därför att man själv vill en omändring, och själv har en idé om hur det bör göras. Och äro icke blott målmedvetna — utan medvetna om kvickt resultatbringande medel och handlingar. Endast då kan något varaktigt och fullkomligt uträttas — icke en revolution för en dag och så tillbaka till samma misery som fört — utan en "sista striden" det må bli, och den International skall komma, "som åt oss alla lycka bär?"

K. Haraldson.

Klass-registrering

(Har du registrerat ännu?) Varje arbetare ute på skördearbete i samma kommer att bära en liten röd I. W. W. medlemsbok i fickan, vilket bevisar att han har registrerat i arbetarnas enda organisation.

Där finnes ingen ursäkt för någon arbetare då det gäller denna registrering. Har du registrerat i denna organisation ännu?

När kapitalet kontrollerar ditt arbete, så kontrollerar han också dig. När han mister detta kontroll så kan han ej ens kontrollera sig själv.

Rockfords arbetare börja registrera i I. W. W.

Conscription-lagen har, även i Rockford, öppnat ögonen på arbetarne. Utan någon agitation, emot att blint rusa åstad och uppfylla penningkungarnes befälning nämligen att registrera för krig, hade omkring 400 personer samlats på svenska socialist-hallen den 4de juni. Ett program var snart uppsatt utgörande sång, musik och deklamation av I. W. W. och socialisterna.

Det blev också beslutat att eftersom basarna hade varit så snälla och givit oss vår frihet hela dagen den 5te juni från slavarstälternas, avhålla en picnic i Blackhawk Park. Ungefär 300 personer kommo till parken, alla syntes vara belåtna med friheten.

Diskussion angående registrationen förekom bland individerna. De uppmannade varandra att använda sitt eget bedömande samt att tänka först innan de handlade. Den första som kapitalisternas hantlangare slogo sina klor på var naturligtvis en I. W. W., C. Hough, en person som icke sagt ett ord till någon angående registrationen, men har visat stor energi att försöka väcka sina arbetskamrater så att de genom att sluta sig till arbetarnas enda organisation kunde förbättra sin ställning i samhället.

Omödelbart efter Houghs arrest följde 2 till.

Det var överraskande för många union-män att se socialistlokalen så fullpackad med folk på kvällen den dagen utan någon som helst organisation. Många gånger hava vi, utom att vi varit nödsakade, att taga fritt från slavhelvetena för att annonsera agitationsmöten, kastat ut hårt förvärvade slantar för tryckning och lokaler, ändå har dessa möten ej varit en tiondedel så väl besökta. Det ser ut som att arbetarna icke inser nödvändigheten av sammanslutning förr än de bliva så hårt prässade att de icke längre kunna existera. Sång, musik och deklamation utgjorde största delen av programmet även på detta mötet. Klockan var 10 minuter till nio, när kamrat Cully steg upp och förklarade nödvändigheten av en stark arbetarorganisation. Innan Cully talade hade beslut fattats att alla skulle gå till polisstationen och begära de fängslade kamraterna frigivande eller också frivilligt gå i arrest, emedan alla voro skyldiga till samma sak, nämligen att vi icke uppfyllt Wall St. patronernas befällningar. Ett led var snart satt i rörelse med mot affärsstaden. Baner med inskriptionen Alla för en och en för alla. Fred, icke krig, bars i täten.

Ledet såg, som kapitalisttidningarna uttryckte, riktigt ståtligt ut. Wall St. Gubbarne hade nog blivit riktigt rasande om de sett så många goda, kraftiga människor, som dessa icke villiga att gå ut och stanna några kulor för dem. Begäran att få kamraterna frigivna blev ej beviljad men då vi också sade oss vara emot mordandet av andra arbetare, att vi icke hade registrerat och voro villiga att dela våra fängslade kamraters öde, då stodo de genast till vårt förfogande. Vi blevo inpackade som sardiner, luften var nästan kvävande, fönsterna voro omöjliga att öppna, vid försöket att öppna dem gick några sönder. Fram på morgonen kl. 2, kom en liten armé sträjkbrutare, försvarare och sade sig vilja tala vid några av oss, men vi voro icke hågade att bli utkallade den tiden på natten. Det är ju hårt att avgöra vad dessa karaktärer vilja säga sig för, i synnerhet vid ett sådant klockslag. Följden blev att revolverar och klubbor kommo i farten. Många önskade att vi varit beväpnade så att vi kunnat försvara oss från dessa råa vilddjur. En blev så svårt elagen att han måste sändas till

lasarett. När vi sist hörde från honom var det stor fara för livet. Nu har han spåröst försvunnit, ingen vet var. En del av oss sändes från county-jailen till Rockford city jail, Belvidere och Freeports county jail. Här, där jag är, äro vi fortfarande hoppackade trots att 15 gått ut på borgen 1,000 dollars. Maten är just nog så att vi kan hålla livet uppe, men vi får en hel del från kamrater och vänner från utsidan. Vi äro alla vid gott humör men det känns retfullt att icke kunna vara ute i fjäden mot tyrannerna. Det är för lätt att sitta här och inget kunna uträtta. Första dagarna hade vi en del (yellow legs) med gevär och satta bajonetter. De frågade sheriffen om han ej ville tag oss ut och ställa oss mot väggen så att de kunde klippa oss. De voro helt unga och myCKET okunniga. Vi talade reson med dem, så hade de stannat några dagar till hade de nog blivit upplysta. Detta insågo nog överstättarna så de blevo sända härifrån. Det är två damer som vakta oss i stället nu. De börja visst tycka om våra sånger. Vi äro riktiga agitaionsmöten i början men nu får ingen komma nära fängelset. Gubbarne äro rädda att folket skall börja tänka för sig själva. En sträjk har utbrutit bland telefon-flickorna sedan vi kom hit.

James Cully, Roy Dempsey, Clyde Hough, Sanderson, Steintorf, Lawrence, Fred Nelson och Elmer Carlson har gubbarne hittat på att ytterligare tillägga en anklagelse: sammansvärjning.

De äro alla I. W. W.s. Det blir naturligtvis organisationen som kommer för rättegång i detta fall. Ja vi få alla göra vår bästa att få klotet att rulla. Rättegången skulle gå av stapeln den 19de juni, men är nu uppskjuten till den 29de. Vi har varit för 2 förhör här. Det första vi voro tillfrågade då vi kallades en åt gången, var om vi tillhörde I. W. W., så vad Cully sade m. m.

De lova att göra ett exempel av oss. Det kunna de ju göra, vi antas det värkar nog motsatsen till deras idéer.

Några som icke ännu tillhör I. W. W. skola gå in i proletärernas led. Vi skola försöka få in kort och ansökningsblanketter så skall det registreras så att de kunna lämna här som I. W. W.-män. De tyckes ej vara skrämda även om en Rockford "coroner" utlät sig att om det behövdes skulle han vara på polisens sida när det kom till att undersöka lik. Efter vad vi spott har många arbetare gått in i I. W. W., sedan den 5te juni, i Rockford.

Det registreras. Det jäser. Kramhandlarne på 7de St. har också visat färg. De ha beslutat att stänga I. W. W. lokalen. Kanske lyckas med att få bort lokalen, men icke I. W. W. De förglömma att den existerar av arbetarna.

De svenska blocktidningarna visa också att arbetarna endast har en fiende, kapitalisten. De säga vi dragit moder "Svea" i smutsen på 7de St. Ja vi skall spotta moder "Svea" råt i ansiktet också. Sverige är för oss ett likadant helvete som Amerika. En löneslav är slav så länge löneslaveriet existerar. Arbetare: organisera er nu för att helt få bort det onda som nedtrycker oss. Striden är skön medveten om att ett lyckligt samhällssystem är målet. Sev.

(P. S. Det är från 5 till 500 dollars plikt att sälja I. W. W. tidningar i Rockford.)

BREVLADA.

I nästa nummer kommer bland andra intressanta art. Ragnar Johanssons resebrev samt en art. av kam. Mattson Industriell versus Politisk Aktion. Se till att du erhåller detta nummer.

Den kam. från Minneapolis, som sände in art. PAR OCH GETTER var god uppgiv namn och signatur innan nästa nummer går i press.

Blir det revolution i Tyskland?

Det enda som nu skulle kunna göra slut på krigstillståndet i Europa innan den fullständiga utmattningen tvingar de respektive regeringarna att inställa fientligheterna, vore en proletärisk revolution i Tyskland, som blåste bort Hohenzollernarna från den despotiska maktställning de intaga. Och det internationella proletariatet väntar på en sådan handling. Därtill finns emellertid dock mycket små om ens några utsikter. För min del tvivlar jag absolut på det. Ryska revolutionens exempel lämnar de tyska arbetarna oberörda.

Det finns visserligen en oppositionell riktning inom den tyska socialdemokratien, arbetsgemenskapen, men den torde vara lika litet att räkna på som majoritetsriktningen. Hör här vad Hoffman, en av den radikala riktningens mest framträdande representanter säger:

"Det är ett gammalt sant ord, att man inte kan göra revolutioner på konstlad väg. Det gäller för vår tid mer än någonsin. Man kan väl sätta iscen lite kravaller, men gent emot våra dagars militära staters väldiga organiserade maktmedel äro de dömda att misslyckas så som också elementärt utbrytande hungerrevolter snart kunna slås ned. Liksom vid ett modärnt krig så sammanvärka också vid en revolution ett otal av faktorer, innan ett helt folk kommer i våldsamt rörelse. Därför är det också falskt att schematiskt vilja överföra ett lands revolutionära företeelser och revolutionära medel på ett annat land, då de samhälleliga grundvalarna, de politiska och sociala tillstånden, den historiska utvecklings- och folkkaraktären äro helt olikartade.

"Vi måste räkna med andra förhållanden än i Ryssland, kampen om vår inre frihet måste därför antaga andra former. Denna kamp har under moraliskt intryck från de revolutionära händelserna i Ryssland rests på parlamentarisk grund."

Således fortfarande ett vidhållande vid den taktik som gjort en sådan jämmerlig bankrutt! Här få vi rent besked, att icke ens den förfärligt "revolutionära" oppositionsgruppen tänker på något annat än munväder i parlamentet. Vorwärts understryker belåtet att både majoritet och minoritet äro ense i detta avseende.

Hoffman har rätt i det avseende, att det icke utan vidare går att göra en revolution. Det fordras vissa förutsättningar. Dessa förutsättningar ha av ryssarna skapats under ett halft sekels revolutionsarbete, under intensiv kamp för revolutionens förberedande. Något sådant förberedande revolutioneringsarbete har aldrig gjorts i Tyskland. Där har man alltid som enda medel hänvisat till parlamentet. Med vad resultat? Med det resultat, att de tyska arbetarna icke kundé eller ville göra något för krigets förhindrande, trots att krigets upphov var Tyskland. Och vidare med det resultat, att de tyska arbetarna, trots de ryska kamraternas exempel och trots inre förhållanden, som de ensamma kunde vara revolutionsmotor, alls inte offra en tanke på frihetens övervande genom en revolution, ej heller på krigets avstannande genom ett sådant medel. Man skall fortsätta att prata i parlamentet.

Nej, de tyska arbetarna drömma inte om frihet. De ha, förfaller det, inget behov för frihet.

A. J.

Från San Pedro, Cal., meddelas att där finnes gott tillfälle att organisera, där råder dock brist på delegater. Alla kamrater som känna sig hågade torde taga tillfället i akt och organisera. Ju mera organiserade desto kortare till den dag då vi få se Mr. Boss med "overalls on."

Förslag till ny folksång

(Ur Brand.)

I detta skogiga avlånga land är veden så dyr som guld. De fattiga frysa och andas i hand, och detta är jobbares skuld.

I detta arma, avlånga land som kunde ge folket bröd, där står det nu på svältens rand på vippen att lida nöd.

I detta trustens förlovade land och kommissionernas ort, där blanda de mjölet snart med sand och elda med bränslekort.

I detta tjuvars idylliska land ha stortjuvar bra minsann. De stora dom rör man ej ett grand, men de små, dom hänger man.

I detta feta, flötiga land tycks allt som smörjat gå, för de rika förstås — o, arma land! — men de fattiga, de få se på!

I detta prästers och hycklares land där rättvisan vandrar vill, där skrämmes syndarn med helvetets brand om han inte vill tuga still.

I detta konstiga, svenska land där lämsmän i krökarne snor, där höjer någon sin röst ibland för att strax få i häktelse bo.

Ack, ja, du arma, avlånga land, ditt folk, det beklagar jag. — Men kanske det folket lyfter sin hand och slår till, en vacker dag!

Allan Wred.

Situationen i Spanien

är synnerligen oklar för oss. Censuren avskär vaksamt alla meddelande till utlandet, som kunna vara disfavorabla. Regeringen synes emellertid ha vidtagit extraordinära åtgärder. Arbetarna ha förbjudits att utsända några manifäst och tryckfriheten är illusorisk. De konstitutionella rättigheterna skola ha blivit upphävd för en tid av regeringen. Belägringstillstånd lär till följd därav råda i landet och civilrätten vara suspenderad och krigsrätterna triumfera. En mängd av ledarna skola enligt senast hitkomna Bataille vara arresterade och generalsträcken delvis av denna grund uppskjuten till lämpligare tillfälle. I Barcelona ha myndigheterna upptäckt en betydande kvantitet explosiva stoffer och naturligtvis skyndade sig bourgeoistidningarna att meddela att det var tyska agenter som voro i. värksamhet. Det socialistiska partiet ansluter sig också till tanken om generalsträjk. En stark nervositet gör sig gällande hos myndigheterna, som frukta att arbetarna vilket ögonblick som helst skola gripa saken an på ett sätt som de mest av allt frukta.

Köp försvarsmärke

(Defence Stamp.)

Aldrig har det varit ett så trängande behov för en försvarsfond som just nu. Klasskriget resar som blåst, vi kunna ej bekämpa kapitalet med pengar, vi tro ej det och tänka aldrig på det heller, men kamrater, vi måste ha medel för alla möjliga utgifter för enade med detta krig.

Våra kamrater äro fängslade, vi måste göra deras tillvaro i fängelset så dräglig som möjligt till vi fått den maskin i gång som kommer att öppna fängelsets portar.

Har du skaffat dig KLASSKRIGETS FÖRSVARSMÄRKE ÄNNU? Om icke så gör det omödelbart, det är behövt i samma mer än någonsin förr.

Du kan skaffa dig dem hos varje delegat och sek.

Rättegången i Seattle

MacRae sköt första skottet. — Com. Club och MacRae hade planerat mordet. — Skjöt på drucknade arbetare. — MacRae menedare. — Resande jury. — Icke skyldig.

Kamrat Nicholas Conaleff vittnade före sin avresa till Ryssland följande: "... På första skottet följde flera och sedan åter en salva, alla från dockan. Efter första skottet sprungo passagerarna styrbords, och just då ropade jag till dem att kasta sig ned på däck, vilket jag själv även gjorde.

Runt omkring lågo kamrater tre till fyra högt. Båten fick stark slagsida.

"Hörde ni kulor då ni låg där?" "De veno överallt omkring mig."

"Var någon nära er sårad?"

"Jag var själv sårad. Dessförinnan såg jag en sårad man vid mina fötter. Han låg i en pöl av blod. Där varest de lågo tre-fyra högt såg jag mera blod. Nära intill mig låg en man med ansiktet uppåt; han var svårt sårad, eller kanske död — jag vet inte. Nära intill mig låg en man med ansiktet uppåt; han var svårt sårad, eller kanske död — jag vet inte. Tillståndet var så förfärligt att man nästan förlorade självbehärrskningen, vilket denna unga man också gjorde, ty han sprang till fötterna, och hoppade överbord! Han sjönk i böljan och jag såg honom inte mera."

Aklagaren kallsvettades inför detta vittne, vars ord de ej i det minsta förmådde rubba. Hans enkla mer realistiska och livfulla skildring över de tragiska händelserna den blodiga söndagen rörde många i rättsalen till tårar och indignation.

Fiskaren C. Miller vittnade, att han från sin båt, som låg endast 400 fot från var "Verona" lade till, såg att båten gjorde en överhaling omedelbart efter första skottet lossats.

Handl. W. Steele hade från land åsett "Verona"-slaget, och hade första skottet kommit från dockan. Men det var möjligt att några skott även lossats från båten.

H. Young (chafför) hade från järnvägsviadukten sett 3 män falla överbord och att man sköt på dem i vattnet. Vittnade även att Everett "skyddsvakt" hade gevär och hagelbössor med sig vid dockan.

Hr. och fru C. Thomas äger en båt vid namn "Vilhelm Tell." Fru T. vittnade att de gingo ombord på "Tell" strax före "Verona" med sin uppslupna och sjungande arbetarskara anlände. Hon hörde sheriff MacRae säga något, och att han fick ett unitsamt svar. Ett skott smällde, båten fick stark slagsida och alla föll till däck. "Det hördes som om skottet kom från höger om mig (detta skulle bli från dockan)," sade fru T. Och tillfrågad om hon kunde se vad folket på dockan togo sig till, svarade hon: "Ja, en var bakom Cawa slip, några bakom brädstaplar och andra bakom varuhuset."

"Vad togo de sig till?"

"De skjöto. En hade revolver och två av dem hagelbössor eller snabbskjutande gevär, jag tror det var gevär."

"Huru många män såg ni falla överbord?"

"Jag såg sex eller sju. Men såg endast en komma upp igen."

Hr. Thomas' vittnesmål var i huvudsak detsamma.

Ed. och R. Thompsons styrkte ovannämnda vittne. De hade sett fem eller sex män falla överbord och att de tappade deputer-sheriffarna skjutit på dem där de i vattnet kämpade för sina liv.

Dödsiffran från Blodiga söndagen skulle alltså bli 11 eller 12!

D. Skinner (barberare) var alldeles invid dockan under skjutningen. Hade sett en man skjuta från en bogserbåt strax bortom "Verona." Härifrån korselden!

N. Roberts hade sett ovannämnda bogserbåt jämte en till vilken han igenkändt vara "Edison" open shop advokaten, kapten Ramwells båt. Såg skott avfyra från "Edison."

Behövs mera förklaring över hur Jefferson Beard och löjtnant Curtiss blevo skjutna då en sådan korseld pågick från "skyddsvakten" själv?

I. McDonald (barberare i Everett) hade också sett MacRaes "män" skjuta på drucknade arbetare. D. hade bland annat sett och igenkändt H. D. Cooley, åklagaresidans advokat! mellan varuhuset och den blodiga söndagen. Cooley tycks ha anat oråd, när han ej behagade vara närvarande i rättsalen då McDonald hade vittnesstolen.

Jury till Everett.

Den 18 april åkte juryn, domare Ronald, stenografisten, Thomas Tracy och de olika advokaterna i automobil till Everett.

Under vägen dit besöktes den från 30 oktober beryktade Beverly Park och dito Hewitt & Wetmore gathörnet, samt dockan och "Verona." Endast domaren förde ordet. Utpekade till juryn alla spår efter "Blodiga söndagen." I varuhuset voro många håll från kulor avfyra inifrån.

"Veronas" kapten tillsades att svänga båten i samma vinkel som den låg under skjutningen den 5 november. En man placerades vid fönstret, där Thomas Tracy enligt statens "identificeringsvittnen" skulle ha stått. Så placerades juryn på dockan, där dessa "vittnen" sagt sig stå. Och — mannen i fönstret var absolut osynlig!!! Likväl hade dessa "identificeringsvittnen" sett och igenkändt Thomas Tracy från samma fönster; sett honom skjuta deputy-sheriff Jefferson Beard! Judas! Judas! Judas!

Frank Brown (försäkringsagent) vittnade "att han tydligt såg MacRae skjuta första skottet."

Mike Young (bosatt i Everett) kom till dockan den 5 nov. strax före "Verona" anlände. Young fick emellertid ej komma längre än till ingången, och medan han stod där, såg han automobilerna lastade med gevär köra in på dockan.

Fred Luke var ordinarie deputy-sheriff 1916 och MacRaes högra hand. L:s vittnesmål fastnaglade MacRae som menedare. Vittnade nämligen att MacRae varit kommandör under Beverly Park brutaliteterna den 30 okt. Då MacRae några dagar förut innehade vittnesstolen, svor han att han ej stannat kvar därute vid det tillfället, utan återvänt med samma till Everett.

Lillian Goldthrope arbetade som servetris på Com. Club, och vittnade att hon därstädes sett stora kvantiteter med gevär och ammunition. De skarpa gevärspartoner, som hon tagit där, framvisades i rätten.

Herr Blain och Ruble från Com. Club voro inkallade för att motsäga Lillian, och stämplade henne som lögnare. Här misslyckades de emellertid. Den lilla vackra servetrisen följde sitt samvetes röst och talade sanningen, även då hon visste att hennes arbete och utkomst härigenom förlorades. De samvetslösa mördarna Blain och Ruble blevo emellertid lögnarna. Alltid är det arbetskvinnor och män, som i humanitetlika handlingar tar första priset!

Det är onödigt att nu nämna flera vittnen.

Ju närmare rättegången led mot slutet ju mera blottades Commercial Clubs och deras vil-

liga värktyg MacRaes överlagda mordplaner. MacRae sköt första skottet. Han var också bliv en föraktad stackare — en menedare, en brutal djävul. Hans "gång" d. s. deputerade skjöt på drucknade arbetare den blodiga söndagen. Fem av våra bästa kamrater mördades ombord på "Verona." Ett 30-tal sårades varav somliga äro krymplingar för livet.

Icke skyldig.

Kl. 9 f. m. den 5 maj överlämnade juryns ordförande, Williams, till domare Ronald ett pappersark. — Vad skulle mannen denna papperslapp innebära? frågade sig i tyshet de närvarande. Av denna lapp berodde en arbetares öde. I rättsalen härskade dödstystnad. Så reser domaren sig. Läser: Icke skyldig.

Thomas Tracy frikändes och ut till "friheten" gick han; ut för att veckan därpå åter vara i arbetet med att organisera skogs- och sågverksarbetarna i Port Angeles distrikt i Washington.

Femtioåtta av de andra anklagade frisläpptes även omedelbart utan vidare förhör. Några dagar senare sågo de fjorton sista av de 73 anklagade friheten.

Det är sant att det var arbetarnas solidariska uppträdande till deras försvar som frikände dem. Men bättre hade dock varit om majoriteten av arbetarna föstått organisationens och solidaritetens bud före och under Everetts stridens händelsefulla dagar — och nätter; dessa hemska nätter, då så många nattsvarta handlingar begingos mot organiserade arbetare därstädes.

Om ni ej varit så slöa och oorganiserade, så hade vi ännu haft våra dödade kamrater — detta klingande revolutionsmaterial — ibland oss. Sex månaders fängelse och lidande för 73 likaledes helgjutna revolutionärer skulle ej förekommitt. Och sjukalarna skulle ej behövt för veckotal varit fyllda med sårade och slagna arbetare etc., etc.

Kamrater, det är mycket tvektidiga "segrar" vi vinna! Varför? Vi ha sagt det så ofta, vi säga det åter: därför att ni stå utanför organisationen.

Skall man lära av erfarenheterna? E. M.

"The Dream of Debs"

Av Jack London.

(Fra Int. Soc. Review.)

Brentwoods maskine var i orden, de var gaing ud paa kotyveri, Halstead havde en slagterkniv og øx. Naar vi kom til udkanten av byen. Her og der var der kjør som græssede, men altid en gjæter med, vi fortsatte vor jagt indtil vi kom nær Hunter's spids der traf vi en liden jente som gjætte en ko og en kalv. Vi kastede ingen tid bort. Den lille jente sprang skrigende bort, naar vi slagtede koen. Jeg udelagde at det ikke var pent — vi var ikke vant til sligt arbejde for vi var meget klostet. Men i midten av dette hastværk vi var rædde, vi hørte skrig, av it nummer mænd som kom springende imod os. Vi forlod vort tyvegods og tog tilsprangs. Til vor store overraskelse vi var ikke forfulgte. Men vi saa disse mænd skynde sig med at skjære op koen. De havde været paa det samme lag som vi. Vi trode der var nok for os alle og sprang tilbage. Dette var en frygtelig skueplads. Vi slogs og trættede over bytte. Jeg husker Brentwood var aldeles dyrisk og truede med mord hvis ikke de fik sin rette del. Og vi fik vor del naar et nyt indbrud kom paa skuepladsen. Dne gang var det de frygtede fredsofficerer av I. L. W. Den lille jente kom med dem. De bar klubber og pisker der var en hel masse av dem, jenten dansede av bare sinne, taarerne strømmede ned ad hendes kinder, skrigende, "Giv dem godt ind! Den karen med brillerne — knuste ansigtet paa ham, han gjorde det!" Den

karen med brillerne var mig, og jeg fik mit ansigt knust. Men vi fik pryg. Brentwood, Halstead og jeg sprang for maskinen. Brentwoods næse bløde og Halstead fik et skaar i ansigtet av en pisk. Naar vi rækkede maskinen, der stor den rædde kalv bag om maskinen. Brentwood advarte os til at være forsigtige og gik paa ligt en ulv eller en tiger. Kniv og øx havde vi lagt tilbage paa den andre pladsen men Brentwood havde endnu sine hænder, over og over paa marken, han fullede med kalven som han kvælede den. Vi kastede den døde kalv op i maskinen og skjulte den, og begyndte paa hjemveien. Men mislykken var netop begyndt. En tire gik i stykker og der var ingen maade hvorpaa den kunde blive i standgjordt og mørke kom paa. Vi forlod maskinen. Vi byttedes om at bære kalven paa vore skuldre. Og det nærlig drab os. Efter timers gang vi traf et andet party av mænd, de var ikke I. L. W. mænd. Denne bande tog kalven og vi fik juling for de var ligesaa sultne som vi. Brentwood kjæftede ligt en galman paa resten av hjemveien, og hvordan vi saa ud, skidne og fillede klæder. Der var ingen kotyveri efter dette. General Folsom sente sine tropper ud for at æklære alle kjør og hans tropper hjalp til med militia og de aad næsten alt kjødet. General Folsom var ikke skyld i dette for det var hans pligt til at holde lov og orden, og han gjorde det med hjælp av soldaterne, derfor var han nødt til at give dem mad først og fremst.

Den rige og middleklassen gik med skræk ud av byen. General Folsom var glad. Det var beregnet til ikke mindre end 200,000 som havde forladt San Francisco, og med dette var hans madoppgave forklaret. Jeg husker den dag.

Om morgenen havde jeg spidst en skorpe brød. Halve eftermiddagen havde jeg staaet i brødlinje; efter mørke gik jeg hjem træt og elendig, havde bare faaet en quart rice og en slice bacon. Jeg møtte Brown i døren. Alle tjenerne var gaaet, fortalte han. Han var den eneste igjen. Jeg var rørt over hans oprigtighed. Jeg forstod at han ikke havde spist hele dagen. Vi kogte halvdelen av risen og halvdelen bacon, og delte dette imellem os. Jeg gik sulten til sengs, og sov uroligt hele natten. Om morgenen var Brown gaaet med min rice og bacon. Der var i haandfuld med nedslagne mænd i klubben den morgen. Den sidste tjener var gaaet. Jeg saa ogsaa at sølveret var taget bort. Og fik ogsaa vide hvor det var gaaet. Methoden deres var ganske simple. Nede i Syd Market Street i dwellingerne av I. L. W. husmøderne havde givet maaltider i bytte for sølveret. Jeg gik tilbage til mit hus og fandt mit sølv taget bort — undtaget et massivt mugge. Den pakkede jeg ind og gik ned i Syd Market. Jeg fulgte bedre efter mit maaltid, gik tilbage til klubben for at spørge nyt. Honor og Collins og Dakon skulde netop gaa ud. Der var ingen inde saa de bad mig at være med. De skulde forlade byen, de fortalte mig, de skulde ride paa Dakons prægtige heste han vilde spare, General Folsom havde givet ham til den morgenen at alle heste der var tilbage i byen skulde slagtes for mad. Der var ikke mange hester tilbage, for tusender havde blevet løsladte for mangel av høg og korn. Birdall, jeg huskede havde løst ad tre hundrede vognheste. Det var en værdi \$150,000. Han havde haab om at fæ sine heste tilbage men fik ike en naar striken var over. Men de var allesammen blevet spist op av befolkningen som tog flugten ifra San Francisco. For det hele taget var der slagtingen av army heste og mules var begyndt.

(Forts.)

Stor utflykt

I. W. W. CENTRAL KOMMITTEE AV MINNEAPOLIS ARRANGERAR EN NY STOR UTFLYKT A DEN VACKRA UTFLYKTSPLATSEN, HÖRNET AV CEDAR LAKE ROAD OCH SUPERIOR BLVD., SÖNDAGEN DEN 15 JULI 1917.

ALLA SOM VORO PÅ DEN FÖRRA, VETA ATT NÄR I. W. W. ARRANGERAR EN UTFLYKT SÅ ÄR DENSAMMA EJ BARA TILL ORDET, DET MENAS EN GOD, AV FÖRSTA KLASS. DETTA ÄR ETT STORT GARANTI FÖR ALLA ARBETARE AT TAGA TILLFÄLLET I AKT. ETT OMVÄXLANDE PROGRAM FINNES, OCH SERVERING AV ALLA MÖJLIGA SAKER SOM FÖRMÅR ATT TILLFREDSSTÄLLA ALLA (LÅSKEDRYCKER — KAFFE — ICE CREAM — BRUNA BÖNOR MED FLÅSK — KORV OCK SMÖRGASAR, M. M.)

HELA DAGEN TAGES FÖR DETTA ÄNDAMÅL, SÅ NI KAN EJ KOMMA FÖR TIDIGT.

INTRÅDE TILL PLATSEN ÄR 10 CENTS.

TAG BRYN MAWR CAR TILL ÄNDAN AV LINIEN.

PÅ KVÄLLEN KOMMER DANS ATT ARRANGERAS I DEN STORA VACKRA HALLEN A 11½ WESTERN AVE. INTRÅDE TILL DÄNSEN 15 CENTS. KLÄDELOGE FRI.

Meddelande

Uppropet till Amerikas skandinaviska arbetare, infört i Allarm No. 7, har utkommit i 4-sidigt snyggt format.

Tryckomkostnaden belöper sig till \$2.50 per 1,000 stycken, \$1.25 för 500, 65 cent för 250.

Alla I. W. W.-avdelningar, klubbar, organisationer och enskilda, i favör av Industriell Unionism uppmanas att rekvidrera för mass-spridning på arbetsplatser, vid möten och utflykter.

De organisationer eller enskilda kamrater vars kassa är skral, erhålla uppropet genom att insända postporto endast, vilket blir 50 cent för 1,000, 25 cent för 500 och 10 cent för 100 stycken.

Aldrig har tiden varit lämpligare för oss i vår agitation för industriell revolutionär organisation. Nu måste också varje man lägga skuldran till!

Rekvirera från Ed. Mattson, 2757 W. 22nd Place, Chicago, Ill. Skand. Recruiting Union, Chicago.

Huru borgarpacket skapa patriotism

(I. W. W. Hall i Seattle och Kansas City tillfälligt stängda av landets hyrda mördare, en del litteratur och diverse förstörda.)

Det är ej långt emellan varje gång detta hederliga pack kommer på visit i I. W. W. halls och göra intrång, samt förstöra vad som kommer i deras väg. Detta heter lagligt, och naturligtvis patriotiskt. De måste praktisera, så att de sedan kunna gå till ett främmande land och röva och plundra efter alla konstens regler.

I Seattle var hallen stängd endast en dag, men i Kansas City har ej upp till datum, mig veterligt någon ny hall öppnats upp.

Det är varje oorganiserad arbetares skuld detta, lika mycket som de hyrda lakejernas, ty vare varje arbetare lika klok som ett litet kryp, så skulle ej dylikt florerat, ty hur litet krypet än är så försvaret det sitt eget intresse, men slaven han står och ser på, ja i de flesta fall lånar han ut sig till dylikt smutsigt, människoförnedrande uppdrag.

Borgarpackets sätt att skapa patriotism, kommer nog att smaka bittert en vacker dag.

Expeditionsmeddelanden

Vi har på sista tiden emottagit från en del kamrater deras prenumerationer åtföljda av en Post-anvisning å \$1.00 med uppmaning att använda det som blir över som en hjälp att uppbysga ALLARM. Tack kamrater!

Vi erhöi härom dagen från en kamrat ute i Washington 64 nya prenumerationer på ALLARM. Vi vänta ej att alla kamrater skola göra lika bra, men vi hoppas att ni alla skola göra försök. Börja i dag.

FRÅN BUTTE, MONT.

Stor sträjk är i full gång i Butte, Mont. Inga som helst nyheter har det varit möjligt att erhålla därifrån upp tills datum. Ett är säkert att det kommer att visa sig att det blir ett gott resultat av densamma, enär det är en I. W. W. sträjk, trots kapitalpressens övertygande försök att påskina motsatsen. Skulle något i stilen av ett erkännande från deras sida komma ut att det är en I. W. W. sträjk däruppe, då komme försäljningen av andelar i gruvorna att sjunka, ty alla veta att I. W. W. kastar sig ej i en strid och lämna segern av densamma i händerna på några ledare.

Varje-man är i striden, solidarisk och medveten att det är upp till honom att vara där och se till att det blir seger som en följd av striden.

Det meddelas att över 90% av arbetarna äro ute på sträjk starkt solidariska.

Ny sångbok

Glöm ej att rekvidrera ett antal av den nya sångboken. Priset är 10 cents per exemp., då 10 eller fler tages 5 cents.

Ett glädjande meddelande

Från Seattle meddelas att kvinnorna därstädes börja organisera sig. Det bådär bättre dagar för arbetarklassen i sin helhet, ty hitintills har halva delen av arbetarklassen stått oförstående för den viktigaste av alla frågor — frågan om ekonomisk frigörelse.

Lycka till kamrater, vi hälsa eder välkomna till striden.

Exemplet bör efterföljas på alla platser. Varje ung agitatorisk manlig kamrat bör göra sitt till för att frambringa denna viktiga del av agitationen.

I. W. W. PRINCIPFÖRKLARING.

Arbetarklassen och arbetareklassen har ingenting gemensamt. Det kan icke bli fred så länge miljoner av det arbetande folket lever i nöd och umbäranden, och de få som utgöra överklassen, har allt det goda i livet.

Mellan dessa två klasser måste en strid pågå tills hela världens arbetare organiserat sig såsom en klass, tagit jorden med produktionsmedlen i besittning och avskaffat lönesystemet.

Vi finner att centraliseringen av ledningen över industrien på färre och färre händer, gör det omöjligt för yrkesföreningarna att måta sig med arbetareklassens alltid växande makt. Yrkesföreningarna åstadkomma ett tillstånd, som gör att en grupp arbetare bli ställda emot en annan grupp arbetare inom samma industri, därigenom nedgöra de varandra under lönestrider. Därjämte hjälpa yrkesföreningarna arbetareklassen att vilsledda arbetarna till den tron, att arbetarklassen har gemensamma intressen med arbetstagarne.

De som deras förhållanden kunna förändras, och arbetareklassens intressen uppehållas endast genom en organisation formad så, att alla dessa medlemmar inom en industri, eller alla industrier, om nödvändigt, kunna nedslaga arbetet när en sträjk eller lockout pågår i någon del därav, därigenom göra de en oförrätt till en oförrätt till alla.

I stället för det konservativa valpråket: "En god betalning för ett gott dagverke," måste vi på vår fana skriva det revolutionära: "ned med lönesystemet."

Det är arbetarklassens historiska mission att avskaffa kapitalismen. Produktionens armar måste organiseras, icke endast för de dagliga striderna mot kapitalismen, utan även för att övertaga produktionen när detsamma är avskaffat. Genom att organisera oss industriellt uppbysga vi det nya samhället inom ramen av det gamla.